

zopet zaspi . . . Ne more počakati polnoči . . . Ded pa vstanejo, da se odpravijo k polnočnici.

„No, vstani, da greva“, rečejo Ivanu. Ivan skoči urno s peči, a premišlja in premišlja, kaj se mu je sanjalo . . . Ne vé, ali bi povedal to dedu, ali bi ne. Pa kaj, saj ni prodal nič smrečic in nič denarja ni v žepu, doma je pa reva. Včeraj je sosed peljal smreke v mesto, a je denar sam obdržal za obresti.

In odšli so k polnočnici . . . Ej, kako lepo pojó orgle na koru in ob njih pevci pojó:

Na polnoči grede
Potihnejo črede,
Okol' Betlehema
Pokožno leže . . .

Drugo leto pa se je obrnilo pri Moranovih vse na bolje in Ivan je res prišel v mesto, čeprav ni bilo po dedovi volji. In mogoče bo še gospod. Z Mihcem pa sta ob božiču doma sama postavila prav lepe jaslice, vendar ded niso pustili drugače kot po starem. Kaj se hoče?

„Kar je dobrega, se nauči, drugo pusti!“ so trdili. „Že toliko let so bile jaslice take, pa bodo tudi letos.“

In tako je ostalo. Niti Ivan ne pregovori strica, da bi bilo drugače. „Kar je dobrega, se nauči, drugo pusti!“

J. E. Rubin.

Ledene rože.

Allegro. p

f P. Angelik Hribar.

1. Zi - ma na o-knu Ri - še cve - ti - ce,
2. Aj, ve cve - ten - ke, Ro - ži - ce hla - dne,
3. Ni - ma - te vò - nja, Bar - ve no - be - ne,
4. In na li - va - do Sol - za bo pa - la,

p *f*

De - te si v so - bi Bri - še sol - zi - ce.
 Pa mi ve ni - ste Na - de po - mla - dne?
 Kril - ca so hla - dne skor - je le - de - ne
 Ta - mo bo ro - ža Pri - mu - la vsta - la.

p *f*

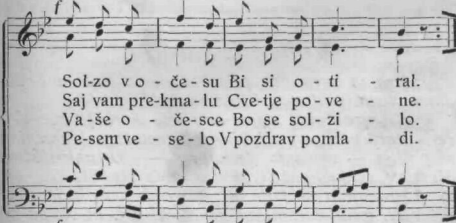
p *mf*

Kdo bi vas lju - bil, Kdo vas na - bi - ral.
 Aj, le cve - ti - te Ro - že le - de - ne,
 Soln - ce vas z žar - ki Bo po - lju - bi - lo,
 In bo za - pe - la Tam na li - va - di

p *mf*

f

Sol - zo v o - če - su Bi si o - ti - ral.
 Saj vam pre - kma - lu Cve - tje po - ve - ne.
 Va - še o - če - sce Bo se sol - zi - lo.
 Pe - sem ve - se - lo V pozdrav pomla - di.

f

Amerika Savinska.

